

ANTRAS SKYRIUS

Adė

Pirmadienis, rugsėjo 24 d., 15.25 val.

Bronvina, Neitas ir Kuperis kalbėjosi su mokytojais, tik aš negalėjau ištarti nė žodžio. Man reikėjo Džeiko. Išsitraukiau iš kuprinės telefoną, ketindama parašyti žinutę, bet nejstengiau – taip drebėjo rankos. Tad paskambinau.

– Mažule? – jis atsiliepė po antro skambučio, atrodė nustebeš. Mes nedažnai susiskambiname. Kaip ir kiti mūsų draugai. Retkarčiais, mums būnant kartu, pasigirsta jo telefonas, tada Džeikas nusišaipto: „Kas tas „įeinantis skambutis“? – Dažniausiai tai būna jo mama.

Sugebėjau teištarti „Džeikai“ ir ėmiau bliauti. Kuperis vis dar laikė apkabinęs mane per pečius, tik todėl įstengiau nenugrįūti. Raudojau taip, kad negalėjau kalbėti, tad Kuperis perėmė iš manęs telefoną.

– Labas, bičiuli. Čia Kuperis, – ištare stipresniu akcentu nei įprastai. – Kur esi? – Kelias sekundes klausėsi. – Ar gali pasitikti

mus lauke? Čia... Kai kas atsitiko. Adė labai nusiminusi. Nea, jai viskas gerai, bet... Buvom palikti po pamokų ir Saimonas Keleheras žiauriai susirgo. Jį išvežė greitoji, nežinom, ar išsikapstys. – Kuperio žodžiai vėlėsi, tirpo vienas kitame tarsi ledai, ir aš sunkiai jį supratau.

Bronvina atsisuko į artimiausią mokytoją, ponią Greison.

– Ar mums pasilikti? Jums mūsų reikės?

Ponia Greison ranka mosavo sau priešais veidą.

– Dieve, nemanau. Ar viską papasakojote paramedikams? Saimonas... išgėrė stiklinę vandens ir nukrito? – Bronvina ir Kuperis linktelėjo. – Labai keista. Žinoma, jis alergiškas žemės riešutams, bet... Jūs tikri, kad jis nieko nevalgė?

Kuperis padavė man mano telefoną ir persibraukė per savo tvarkingai pakirptus smėlio spalvos plaukus.

– Nemanau. Jis tiesiog išgėrė puodelį vandens ir susmuko.

– Gal jis ką nors suvalgė priešpiečiams, – svarstė ponia Greison. – Gal tai pavėluota reakcija. – Ji apsidairė po kambarį ir žvilgsnis sustojo prie ant grindų gulinčios Saimono stiklinės. – Manau, reikėtų ją padėti į šalį, – ištarė ir prasispraudė pro Bronviną jos paminti. – Gal kas norės ją apžiūrėti.

– Noriu išeiti, – išpyškinau, šluostydama nuo skruostų ašaras. Daugiau negalėjau išbūti šiame kambaryje nė sekundės.

– Neprieštarausit, jei ją palydėsiu? – paklausė Kuperis, ir ponia Greison linktelėjo. – Ar man grįžti?

– Ne, viskas gerai, Kuperi. Esu tikra, kad prireikus jie tau paskambins. Eik namo ir pasistenk atsigauti. Dabar Saimonas gerose rankose. – Ji pasilenkė kiek arčiau, balso tonas sušvelnėjo. – Man taip gaila. Turėjo būti siaubinga.

Aišku, ji žvelgė vien į Kuperį. Beivju mokykloje nebuvo nė vienos mokytojos, kuri galėtų atsispirti geriausio sportininko žavesiui.

Visą kelią į lauką Kuperis laikė mane apkabinęs per liemenį. Kaip miela iš jo pusės. Neturiu brolių, bet jei turėčiau, įsivaizdavau, kad būtent taip nelaimėje jie mane palaikytų. Džeikas supyktų, jei koks kitas jo draugas būtų taip arti manęs, tačiau Kuperiui galima. Jis džentelmenas. Prisiglaudžiau prie jo, ėjau pro anos savaitės absolventų susitikimo pokylio plakatus – jų dar niekas nenukabino. Kuperis atidarė paradines duris, ir čia, ačiū Dievui, stovėjo Džeikas.

Puoliau jam į glėbį ir sekundę atrodė, jog nieko neatsitiko. Niekada nepamiršiu, kada pirmą kartą jį pamačiau, dar devintoje klasėje: su kabėmis burnoje, ne tokį aukštą ir plačiapetį kaip dabar, bet man užteko išvysti duobutę jo smakre ir mėlynas kaip vasaros dangus akis, ir aš jau žinojau. Jis – tas mano vienintelis. Kad jis taip išgražėjo – man tik dar labiau pasisekė.

Kol Kuperis tyliu balsu pasakojo, kas atsitiko, Džeikas glostė man plaukus.

– Dieve, Ade, – ištarė Džeikas. – Tai siaubinga. Parvešiu tave namo.

Palikome Kuperį, ir aš staiga nusiminiau, kad niekuo negaliu jam padėti. Iš jo balso galėjau spėti, jog sukrėstas ne mažiau už mane, tik geriau tai slėpė. Kuperis šaunuolis, jis susitvarkys su bet kokia situacija. Jo mergina Kilė – viena geriausių mano draugių, ji visada žino, ką daryti. Ji tikrai mokės paguosti Kuperį. Daug geriau nei aš.

Įsėdau į Džeiko automobilį ir žiūrėjau, kaip į dėmę susilieja už lango pralekiantis miestas, nes Džeikas vairavo kiek per greitai.

Gyvenau tik apie mylią nuo mokyklos, tiek to važiavimo, tačiau rengiausi mamos reakcijai, nes buvau tikra, kad ji jau viską girdėjo. Mamos bendravimo kanalai buvo nežinomi ir vis tiek griežtai saugomi, ir tikrai – Džeikui įsukus į įvažiavimo keliuką, ji stovėjo priebutyje.

Mamos nuotaika buvo parašyta veide, nors botoksas jau seniai sustingdė bruožus.

Palaukiau, kol Džeikas atidarys mano dureles ir, išlipusi iš automobilio, atsirėmiau į jo ranką. Mano vyresnė sesuo Ešton šaipėsi, kad esu prilipusi prie Džeiko kaip vantos lapas. Nejuokinga.

– Adelaide! – šūktelėjo mama, teatrališkai susijaudinusi. Mums lipant laiptais, ji ištiesė ranką ir paglostė laisvą plaštaką. – Papasakok, kas atsitiko.

Nenorėjau. Ypač kai pamačiau mamai už nugaros stypsant jos draugą, kuris spoksojo apsimeddamas, kad čia yra ne iš smalsumo, o dėl to, kad iš tikrųjų susirūpinęs. Džastinas dvylika metų jaunesnis už mamą, taigi penkeriais metais už jos antrąjį vyrą ir penkiolika metų už mano tėtį. Jei mamos sugyventiniai ir toliau jaunės tokiu tempu, kitas bus Džeikas.

– Viskas gerai, – sumurmėjau, nerdama pro juos. – Man viskas gerai.

– Sveiki, ponio Kelovėj, – pasilabino Džeikas. Mama turėjo antrojo vyro pavardę, ne mano tėčio. – Nuvesiu Adę į jos kambary. Viskas taip siaubinga. Viską papasakosiu vėliau, kai ją apraminsiu. – Mane visada stebino, kaip Džeikas kalba su mano mama, tarsi jie būtų draugai.

Ir ji leido mums eiti. *Mielai.*

– Žinoma, – droviai nusišypsojo.

Mama manė, kad Džeikas man per geras. Nuolat kartojo, jog dešimtoje klasėje jis tapo išskirtinai aistringa vaikinui, o aš likau tokia pati. Vaikystėje mama mus su Ešton nuolat tampė po grožio konkursus, ir jie mudviem abiem visuomet baigdavosi taip pat – antrąja vieta. Absolventų susitikimo pokylio princesė, ne karalienė. Nieko blogo, tik neužtektinai gerai suvilioti vyrui, kuris rūpinęsi tavimi visą gyvenimą.

Nesu tikra, kad ištekėti galima pavadinti *tiksiu* ar panašiai, tačiau toks mūsų, moterų, gyvenimas. Mamai nepasisėkė. Ešton po dvejų santuokos metų irgi išsiskyrė su vyru, šis metė teisės mokyklą ir beveik su ja nebendravo. kažkas su Prentisų merginomis ne taip.

– Atleisk, – sumurmėjau Džeikui, kai lipome laiptais. – Negaliu atsigauti. Būtum matęs Bronviną ir Kuperį. Jie laikėsi šauniai. Ir Neitas – Dieve. Niekada nemačiau, kad Neitas Makolis būtų taip atsakingai elgęsis. Tik iš manęs jokios naudos.

– Ššš, nekalbėk taip, – sušnibždėjo Džeikas man į plaukus. – Tai netiesa, – ištarė užbaigdamas šią temą, nes visuomet matė manyje tik geriausia. Ir jei kada nors tai pasikeis, visiškai nežinosiu, ką daryti.

Neitas

Pirmadienis, rugsėjo 24 d., 16.00 val.

Kai atėjome į automobilių stovėjimo aikštelę, mudu su Bronvina radome ją beveik tuščią. Išėję į lauką mudu kurį laiką dvejojome. Pažinojau Bronviną nuo vaikų darželio, matydavomės nuo šeštos iki devintos klasės, bet mes beveik nebendravome. Vis dėlto šalia

jos nesijaučiau nejaukiai. Atvirkščiai, ypač turint omeny, kas ką tik įvyko viršuje.

Bronvina apsidairė lyg ką tik pabudusi.

– Šiandien aš be automobilio, – sumurmėjo ji. – Teks pasigauti mašiną. Iki „Epochos“ kavinės. – Iš balso tono supratau, kad jai tai svarbu ir kad ji daugiau nutylėjo, nei pasakė.

Turėjau reikalų, bet tikriausiai šiandien nelemta.

– Reikia pavežti?

Bronvina pasekė mano žvilgsnį – iki motociklo.

– Tu rimtai? Nelipčiau ant jo, net jei sumokėtum, čia mirtini spąstai. Ar žinai motociklų avarijų statistiką? Čia ne juokai. – Rодės, tuoj suras telefone ir kyštelės man po nosimi.

– Kaip nori. – Galėjau palikti ją ir traukti namo, bet po *visko* dar nebuvo pasirengęs likti vienas. Atsirėmiau į sieną ir iš švarko kišenės išsitraukiau „Jim Beam“ viskio, atsukau kamštelį ir ištiesiau gertuvę Bronvinai.

– Gersi?

Ji sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Juokauji? Genialu, o po to ant savižudiškos mašinos? Ir dar mokyklos teritorijoje?

– Tu žiauriai juokinga, ar žinai tai? – Tiesą sakant, aš iš tikrųjų beveik negėriau. Šį rytą nugvelbiau gertuvę iš tėvo ir jau buvau pamiršęs. Man tik patiko erzinti Bronviną.

Jau norėjau įsikišti viskį atgal į kišenę, kai Bronvina suraukė antakius ir ištiesė ranką.

– Velniop.

Ji atsišliejo į raudonų plytų sieną šalia manęs, ėmė smukti vis žemiau, kol atsisėdo ant žemės. Kažkodėl prisiminiau pradinę mokyklą, kai mudu lankėme katalikišką mokyklą. Kol mano gyve-

nimas ėmė risti žemyn. Tada visos mergaitės nešiojo languotus sijosėlius, dabar ji vilkėjo tokį pat. Bronvina sukryžiavo pėdas ir sijosas kiek pasikėlė atidengdamas šlaunis. Pritrenkiantis vaizdelis.

Ji išmaukė didžiausią gurkšnį.

– Kas. Ką tik. Nutiko?

Atsisėdau šalia, paėmiau iš jos gertuvę ir pastačiau tarp mu-dviejų.

– Neturiu supratimo.

– Atrodė taip, tarsi tuoj numirs. – Bronvina vėl suėmė gertu-vę, jos rankos drebėjo taip stipriai, kad ši barškėjo į grindinį. – Ne-manai?

– Taip, – sutikau. Bronvina patraukė dar gurkšnį ir susiraukė.

– Vargšas Kuperis, – pasakė ji. – Jo balsas skambėjo taip, tarsi vakar būtų išmestas iš beisbolo komandos. Susinervinęs jis visuo-met taip kalba.

– Nežinojau. Bet iš tos kitos, kuo-ji-ten-vardu, jokios naudos.

– *Adė*, – Bronvina švelniai kumštelėjo mane petimi. – Turėtum žinoti jos vardą.

– Kodėl? – nuoširdžiai nustebau. Mano ir tos merginos keliai iki šiandien vargu ar buvo susikirtę ir tikriausiai nesusikirs. Esu tikras, nė vienas dėl to nesijaudinsime. Pažįstu tokias. Jų galvose nieko, išskyrus vaikus ir kas šią savaitę laimėjo kovą dėl popu-liarumo. Karšta pupytė, sutinku, bet visais kitais atžvilgiais nieko įdomaus.

– Nes mes visi šiandien kartu išgyvenome didžiulę traumą, – pasakė Bronvina, tarsi tai būtų argumentas.

– Laikaisi daugybės taisyklių, ar ne?

Pamiršau, kokia įkyri gali būti Bronvina. Dar pradinėje mokykloje ji kasdien kvaršindavo galvą dėl tiek nesąmonių, kad

normalus žmogus būtų kuoktelėjęs. Visą laiką stengdavosi kur nors dalyvauti ar pati kurdavo būrelius, kad kiti galėtų prisijungti. Ir jausdavosi atsakinga už visas tas draugijas, prie kurių prisijungdavo.

Tačiau ji nenuobodi. Tą turiu pripažinti.

Sėdėjome tyloje, žiūrėdami, kaip iš aikštelės išvažiuoja paskutiniai automobiliai, Bronvina retkarčiais gurkštelėdavo iš gertuvės. Kai galiausiai ją perėmiau, nustebau, kokia ji lengva. Abejojau, ar Bronvina kada gėrė net stipraus likerio. Tokios labiau mėgsta vyną. Ir tai tik geriausiu atveju.

Įsikišau gertuvę atgal į kišenę, Bronvina patimpčiojo man už rankovės.

– Žinai, norėjau tau pasakyti dar tada, kai tai atsitiko... man tikrai labai gaila dėl tavo mamos, – pasakė užsikirsdama. – Mano dėdė irgi mirė automobilio avarijoje, beveik tuo pačiu metu. Norėjau tave paguosti, bet... tu ir aš, na, supranti, mes niekada iš tikrujų... – Ji nutilo, tačiau ranka liko ant mano rankos.

– Kalbėk, – paraginau. – Viskas gerai. Užjaučiu dėl dėdės.

– Tikriausiai labai jos pasiilgsti.

Nenorėjau kalbėti apie savo motiną.

– Greitoji pagalba šiandien tikrai atlėkė žaibu, ar ne?

Bronvina kiek paraudo, atitraukė ranką ir greitai pakeitė temą.

– Kaip susipratai, ką daryti? Su Saimonu?

Gūžtelėjau.

– Visi žino, kad jis alergiškas žemės riešutams. Būtum padariusi tą patį.

– Aš nežinojau apie pieštuką, – ir ji prajuko. – Kuperis padavė tikrą pieštuką! Kam? Kad parašytum jam raštelį? – Ji stipriai kaukštelėjo galva į sieną, gal net susitrenkė.

– Turiu eiti namo. Ten, kur rengiausi, jau nieko gero nenuveiksiu.

– Pasiūlymas pavežti galioja.

Nesitikėjau, kad ji sutiks, tačiau Bronvina ištarė: „Žinoma, kodėl ne“ ir ištiesė ranką. Aš padėjau atsikelti, ir ji kluptelėjo. Nemanau, kad per penkiolika minučių alkoholis jau trenkė galvon, tikriausiai nepakankamai įvertinau Bronvinos Rochas svorį. Reikėjo greičiau atimti iš jos gertuvę.

– Kur tu gyveni? – paklausiau, apžėrgdamas sėdynę ir kišdamas į spynelę raktą.

– Torndaiko gatvėje. Pora mylių nuo čia. Pro miesto centrą, po „Starbucks“ pasuk į kairę į Akmens Slėnio terasas. – Turtuolių rajonas. Kaip kitaip.

Paprastai savo motociklu nieko nevežioju ir neturiu antro šalmo, taigi atidaviau jai savo. Ji paėmė šalmą, užšoko man už nugaros ir susikišo sijoną tarp kojų, turėjau prisiversti nusukti akis nuo vėl apsinuoginusios jos šlaunies. Per stipriai apsvijimo rankomis mano liemenį, bet nieko jai nepasakiau.

– Važiuok lėtai, gerai? – paprašė nervingai, man užvedus variklį. Knietėjo vėl ją paerzinti, bet išriedėjau iš aikštelės perpus lėčiau nei įprastai. Ji suspaudė mane dar stipriau, nors kažin, ar tai įmanoma. Taip ir važiovome: ji šalmuotą galvą prispaudusi man prie nugaros, ir galėjau lažintis iš tūkstančio dolerių, kad visą kelią stipriai užsimerkusi – kol neįsukome į jos įvažiuojamąjį keliuką.

Tokį namą ir maniau išvysiantis: didžiulis Viktorijos laikų pastatas su nemaža pievele ir daugybe įmantrių medžių bei gėlių. Ant keliuko stovėjo „Volvo“ visureigis ir šalia jo mano motociklas – klasikiniu jį galėtų pavadinti tik kilniaširdis – atrodė absurdiškai,

tikriausiai kaip ir Bronvina man už nugaros. Kalbu apie dalykus, kurie visai nedera vienas prie kito.

Bronvina nulipo ir ėmė krapštytis prie šalmo. Atsegiau jį ir padėjau nusiimti, ištraukiau už dirželio užkliuvusią plaukų sruogą. Ji giliai įkvėpė ir pasitaisė sijoną.

– Kaip baisu, – pasakė ji ir krūptelėjo: suskambo jos telefonas. – Kur mano kuprinė?

– Tau už nugaros.

Ji nusiėmė kuprinę ir iš kišenėlės išsitraukė telefoną.

– Alio? Taip, galiu... Taip, čia Bronvina. Ar jūs... Jūs tikras? – Kuprinė išslydo jai iš rankų ir šleptelėjo prie kojų. – Ačiū už skambutį. – Bronvinos rankos nusviro ir ji įbedė į mane išplėstas, stiklines akis.

– Neitai, jo nebėra, – ištarė. – Saimonas mirė.